

Evsel Dönüşüm

SÜREYYA EVREN

SÜREYYA EVREN
EVSEL DÖNÜŞÜM
Toplu Öyküler 1990-2019

Can Çağdaş

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Bu ciltte yer alan kitaplar:

Zaman Zeman Öyküleri, Kabalcı, 1995; *Hepimiz Gogol'un Palto'sundan Çıktık*, Okuyan, 2001; *Buruşuk Arzular*, İthaki, 2004; *Bir Kaplumbağanın Bir Sincabın Boynunu Isırması*, Varlık, 2015.

1. basım: Nisan 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Cem Akış

Düzeltili: Burçak Başpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-4036-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740367

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SÜREYYA EVREN

EVSEL DÖNÜŞÜM

Toplu Öyküler 1990-2019

ÖYKÜ

♥can

SÜREYYA EVREN, şair, yazar, çevirmen, editör. 1972'de İstanbul'da doğdu. Kitapları: *Postmodern Bir Kız Sevdim* (1993), *Yaşayıp Ölmek, Aşk ve Avarelik Üzerine Kısa Bir Roman* (1994), *Genç Şairler ve Yazarlar Kitabı* (1995), *Zaman Zaman Öyküleri* (1995), *Ur Lokantası* (1999), *Kanlar Ülkesinde Karnaval* (2001), *Hepimiz Gogol'un Palto'sundan Çıktık* (2001), *Bağbozumlari: Kültür, Politika ve Gündelik Hayat Üzerine* (2002), *Başka Bir Dünya Mümkün* (2002), *Buruşuk Arzular* (2004), *Viyana Nokta* (2007), *Aranan Kitap: Sanat ve Siyaset Yazıları* (2007), *Kullanma Kılavuzu: Türkiye'de Güncel Sanat 1986-2006* (2007), *Kayıplar Ülkesiyle Dans* (2008), *23 Nisan Ağdı* (2011), *Dünyanın En Güzel Divanyolu* (2011), *101 Yapıt, Türkiye Güncel Sanatı'nın Kırk Yılı* (2011), *Post-Anarchism: A Reader* (2011), *Ebu Garib Neşesi* (2012), *Başbakan'ın Krallığı* (2013), *Bir Avuç Adalet İçin* (2013), *Çocuklar İçin Türkiye Güncel Sanatı* (2013), *Hiç Kimseyi İlgilendirmeyen Kişisel Bir Felaket* (2013), *Anarşizmler: Anarşizmin Geçmişi ve Tarihleri* (2013), *Tercüman* (2014), *Osman Hamdi Bey'den Picasso'ya Çocuklar İçin Sanat* (2015), *Zaman Makinesi ile Renkli Bir Gezinti: Çocuklar İçin İstanbul Bienalleri* (2015), *Kullanma Kılavuzu 2.0: Türkiye'de Güncel Sanat 1975-2015* (2015), *Bir Kaplumbağanın Bir Sinca- bın Boynunu Isırması* (2015), *Özgürlüğün Şantajı: Preker Hayat ve Depresif Sanat* (2016), *Bulutlu Kitap: Edebiyat ve Gündelik Hayat Üzerine Denemeler* (2017), *Yakınafrika* (2018), *Kırılgan Kitap: Güncel Sanat Üzerine Yazılar* (2019).

İçindekiler

Kendini Bilinçdışı Zanneden Ruh.....	13
Seçim Sandıkları ve Ahşap Şamdanlar.....	43
BİR KAPLUMBAĞANIN BİR SINCABIN BOYNUNU ISIRMASI.....	49
Eysel Dönüşüm.....	51
Aksaray Burası mı?.....	59
Hiç Ayılmadan İki Regl Arası	63
Bir Gün Herkesin Vajinası Olacak.....	74
Bir Kâse Çileğin İlk On Beş Yılı	85
Dört Adımda Bir Gözaltı	93
İki Yeni Arkadaş Nasıl Öykü Yazar?	129
İki Eski Arkadaş Nasıl Sevişir?.....	133
Natsidruk'te Bahar	140
Bir Kaplumbağanın Bir Sincabın Boynunu Isırması	145
Jo Shapcott'un "Akrep" Şiirindeki Annemin Ölümü Temasının Kafka'nın <i>Dönüşüm</i> 'ü ile Karşılaştırmalı Bir Okuması	152
Thomas Pynchon İstanbul'da Kayboldu	161
Sadece Haksızlık Yapabilen Adam.....	165

BURUŞUK ARZULAR	187
Çirkin Ördek Yavrusu	189
Dönme	199
Dişetleri.....	205
İçtenlik.....	215
Sıvacılar	223
İkame Kuşak	230
İnfilak, Çıt.....	238
Mobil Tohumlar.....	243
Üç Cennet	249
Uyuyan Sevgilinin Çift Dili.....	265
Big Baba Bum! (Dil Ağrısı)	271
Ağda Kokusu ve Şehrazat'ın Oyunu	274
HEPİMİZ GOGOL'UN PALTO'SUNDAN ÇIKTIK	279
Palto.....	281
Usher Konağı'nın Çöküşü	300
Saç.....	316
Ceza Sömürgesi	328
Tabutçu	345
Bir Delinin Hatıra Defteri.....	356
Öyle Bir Hikâye.....	365
ZAMAN ZEMAN ÖYKÜLERİ	375
Ve Benim En Klasik Yazar	377
Azınlığın Likörü.....	386
Ya Sen, Napolyon, Benim Ahmak Sevgilim	390
Entipüften Bir Macera	395
Cep Hatası.....	403
Psikiyatride Geçen Anlam Boşluğu	406

Bir Televizyon Kanalı Olarak İnsan	410
Unutamadığı Sapık, Canan'ı Yine Aradı	414
Yandan Bakınca Zamanı Göstermeyen Sarkaç.....	419

ZAMANDAN TAŞANLAR

(1991-1993 Dönemi Öyküleri)	429
Bir Ansiklopedik Romanın Orta Katları	431
Hem Düşünce Hem Sevişme	439
Kabullenmeme ve Kabulleniş	453
Sevgilinin Kollarından Umutsuz İşe Gidiş	456
Susmana Gerek Var ve Oturmana.....	460
Ve Recep ve Gönülalma ve Ayşe.....	466
Yeni Bir Trajedi	467
Zenginler Fakirleri Dövemez.....	474
Öyküler Hakkında Notlar	477

Kendini Bilinçdışı Zanneden Ruh

Taşanlar toplananlar

Her şey apartmanda oldu; içinde, etrafında, dışında, üstünde. Her şey öyle ya da böyle apartmanda oldu. Apartmana dair bir meydana gelmeydi her şey. Apartmandı başlayan. Sonra dışarı çıkıldı. Apartmana hücum edildi. Her şeyin başka bir yerde olduğu anlaşıldı. Değişmeyen gene de bir şey kalmıştı: Başka yerin de apartmanda olması.

Cecilia'nın kızı Medyum Margarita'ya gidip annesinin ruhunu çağırınca

O delibozuk kadın olmasa yazmazdım. Margarita. Ruh çağırın medyum. Kızıl tiryaki. Daha sonra olup biteni kaleme almayı bırak ruhlar âleminden dışarıya adımımı atmazdım.

Baktım bağıyor kanalından: "Koş Cecilia, koş, inamayacaksın kim geldi, koş koş..."

Kızın geldi koş. Koş senin kızın. Kızına koş. Kim kızına koşar? Sen, Cecilia. Sen.

Yazmazdım. Sizin için yazıyorum. Siz yaşayanların ruhları için. Daha çok Margarita ısrar ettiği için tamam, ama biraz da tarihin bir dönemecinde kızımın aynı hikâyenin kahramanları olduğumuzu kayda geçirmek için.

Ruhlar âleminde yeni kitaplarla ilgilenen pek çıkmaz malum. Ölenlerin ruhlarına tüm ölmüş yitmiş gitmiş hazineler açılmıştır ve artık yeni bir nefese ihtiyaçları yoktur. Yeni olanı, yeni romanı, yeni kitabı, yeni hikâyeyi yeni bir nefese ihtiyacı olanlar sever. Ruhlar âleminde kütüphanelerde yakılıp gitmiş 13. yüzyıldan kitaplar popülerdir, yok olmuş duvar yazıları, var olamamış elyazmaları, zayıf düşen ve buharlaşan dillerde denemeler. İyi unutulmuş olan her şey.

Ama size, yaşayanlar, yaşayanların ruhları, yeni lazım size. Yeni bir an, yeni bir nefes, yeni bir “ruh” daha. Haliyle de yeni bir kitap. İyi hatırlanmış bir şeyler.

Hoş, bu yaptığım bazı çevrelerde yaşayanlardan başka bir “şey” olmaya alışamama olarak da yorumlanıyor. Ölülüğe ayak uyduramama. Nihayetinde yeni bir kitap yazmaya kalkışan ilk Tahtalıköy sakini ben değilim.

Doğrusu bu suçlamalar, ya da dokundurular diyelim, ilk duyduğumda bana hayli yersiz geldi. Ben aksine zamansızlığa, yersizliğe adapte olmaya, Tahtalıköy’ün havasına suyuna alışmaya çalışıyordum Margarita’nın çağrısıyla baştan çıktığımda. Hiç de geri döneyim, olaylara karışayım, kitap yazayım gibi düşüncelerim yoktu. Hep şu Margarita. Çılgık çılgınlığa kanalından bağıyor.

Cecilia! Cecilia!

Ne?! Ne var?!

Neymiş, kızım ona gelmiş, kapısını çalmış, mız mız ediyormuş, annem de annem diye, birden Margarita anlamış ki bahsettiği anne benim.

“Cecilia,” diye seslendi bana, “Cecilia, Allahını seversen bir gel, inanmayacaksın, kızın burada.”

Margarita’nın özel kanalından odasına akmakta te reddüt etmedim değil o gün.

İndim, etraflarında dolaşıyorum. Kızımın içine bir girer gibi oldum çıktım. Heyecanlı değil beklediğim, da-

ha doğrusu bekleyeceğim kadar. Soğuklar. Korkaklar belki de. Kimler? Kızım ve kocası.

Kızım damatla gelmiş. Damat akılcı bir tip. Aklından şöyle geçiriyor: İyi bir ruh çağırma seansı ruhun geldiği bir seanstır. Ya da olmadı hiç değilse buna inandırılmıyoruz. İnanıyorsam olmuş demektir. İnanmasam bile inanmış gibi hissedersen, gene olmuş demektir. Ama tabii ideali, çağrılan ruhun gelmesidir.

Beş dakika sonra şöyle evrilecek bu düşünce: Ayrıca söz konusu ruh gitmelidir de. Ruh gelip de kalmamalıdır. Ruh çağırmaya gidip de eve beraber ruhla dönenler diye bir şey duymadım. Mükemmel bir ruh çağırma seansında ruh belirir ve ruhlar âlemine geri döner. Dönmelidir. Döner.

Sen öyle san.

Margarita ortamı kurmuş gene. Her türlü motivasyon aracı var. Tütsü bile.

Bess, kızım, ruh çağırma fikrini ciddiye aldığı için kendine kızıyor, "Nasıl bu sahtekârların avucuna düştüm, ne gerek vardı ki," diye aklından geçiriyor. Kalkıp gidecek mi okkalı bir, "Bu ne ya!" çekip? Gitmesin. Arkasına geçtim, üfledim ensesine. Ürperdi. Sarı tüyleri de. Dayanamayıp saçını düzelttim. Zıpladı. Şimdi havaya girdi işte.

Margarita konuşuyor sürekli. Sessizlikleri bile çalışılmış, profesyonel. Margarita'yı tanısanız seversiniz. Tam bir kurgudur. Birikimli, sahaya hâkim ve yaratıcı bir kurgu. Onu anlamak zahmet ister. Gelgelelim esas mesele bu derbeder tipi anlamak istemektir. Anlamak istemesi anlamasından da zor bir kadındır Margarita.

Masanın üzerinde kendime bulutsu bir form verdim, üçünün de düşüncelerini, duygularını içime alıyor ve bu işin nereye gideceğine bakıyorum. Şimdilik tek düşünce Bess'in kalkıp gitmemesi. Biraz daha burada beraber kalmamız. Sonra bu günü Margarita ile çekiştiririz. Ve sonra tabii ruhlar âleminden ahablarla. Âdem'le, Hav-

va'yla (bunlar "ilk insanlardan" Âdem ile Havva değil, sadece isimleri Âdem ile Havva olan iki arkadaşı); Rachel'e hele nasıl da ballandıra ballandıra anlatırım kim bilir. Onun kızının da medyum medyum gezdiğini duymuştuk ama hiç çakışmadı Rachel. Nasıl oluyor çok merak edecektir. Darısı başına.

"Hadi sen bir ümitsizliğe kapıldın da anneni aradın, bu adam niye geldi buralara, adamı da delirttin, Allah belanı vermesin Bess," diyor kızım içinden kendi kendine.

Margarita'nın ne dediğine kulak veriyorum. Bana sesleniyor. Oturmaya ikna etmeye çalışıyor beni. "Bulut olmayı bırak, insan formuna in," diyor. Bizim Tahtalıköy' de sevilen bir hobi, ancak burada hiç cazip gelmiyor insana.

Damadın ruhu başının bir karış üstüne yükseldi bu arada. Beni hissetmeye çalışıyor. Amatör. Sen daha hayattasın sersem! Ukala!

Kızımın ruhu ise iyice sıkıştı. Görebiliyorum net: Akciğerlerinin etrafını sardı, yapıştı iç organlarına, içi daraldı çocuğun.

Ensesine üflemeyle iyi yapmadım mı acaba?

Bess birden Margarita'ya bir atarlanıyor. Ruhunun iç organlarından çıkıp eline koluna bacaklarına gözlerine doluşunu seyrediyorum.

Nice insanlar ruh çağırma seanslarına gidip tatmin olup eve dönüyorlar. Benim kızım değil. Burada boğulacak veya boğacak gibi. Çok gerildi. Kalkıp gidecek, daha fazla durmayacak burada. Ensesine üflememeliydim. Damadın ruhu beni görmeye çalışmaktan vazgeçti. Hah şöyle. Şimdi Margarita ile Bess'e odaklandı. Kadınların çözemediği dinamikleri içinde afallama modunda gene. Bacakları fıldır fıldır oynuyor. Ruhunu bir yerinden taşıyor gene Bess'e ve Margarita'ya doğru atak yapıp bir şeyler hissetmeye çalışıyor. Damat cüretkâr.

O sırada Bess ayağa kalktı bile. Öfkeli.

Margarita da bekleyemiyor, bana saydıyor. "Sana

havada dolaşma, gel otur demiştim, ben demiştim,” diye. Son bir deneme ve biraz geç belki ama oturuyorum. Margarita'nın yanına. Bess tam gitmek üzereyken, “Bir dakika,” diyor Margarita. “Bir dakika yavrum, bir dakika. Annen şu anda tam burada. Yanımdaki sandalyede oturuyor.”

Masanın köşesindeki meyve kâsesinden stark cinsi bir elmayı göstere göstere havalandırıyorum ve bir ısırık alıyorum. Sahnelediğim pestenkerani gösterinin Bess'i iyice çıldırtacağını biliyordum da bilerek mi yaptım yoksa iyi niyetli bir deneme miydi sonra Tahtalıköy düzlüklerinde kızlarla konuşacağımız bolca.

Sonuçta şu âna bakarsak Bess, “Yok artık!” diye bağıyor. Bacağını masaya çarpıyor. Çok acıyor. İki hafta mor gezecek. Dokunup iyileştirebilirdim ama iyileştirmeyeceğim. Bir zararı yok. Her şeye de karışmayayım. Bu yaşanan deneyimden bir anı hem.

Bess damada, “Erik, al o elmayı!” diye direktifi sertçe veriyor. Erik'cim de korkmaması gerektiğini anlayınca ürküyor. Gene de Bess'i koruması gerektiğinin farkında. Uzanıp elmayı elimden çekiyor. Çok az direniyorum. Kuşkulanacağı ve günlerce üzerine düşüneceği kadar. Bir an bırakmıyor, sonra bırakıyorum. Elmanın ısırığım kadarını çiğniyorum o sırada. Acayip zevkli.

Bess ve Erik ayaktalar. Gidiyorlar. Elma Erik'in elinde. İki parmağıyla tutuyor, sanki bir şey bulaşacakmış gibi veya sanki parmak izlerine zarar vermemesi gereken bir kanıt varmış gibi elinde. Ne yapacaksın, kanıt torbasına mı koyacaksın?

Tekrar bulutsulaşıp yaklaşıyor ve Erik'in iki parmağının arasındaki kıpkırmızı elmadan bir ısırık daha alıyorum.

İşte şimdi korkuyor ve korktuğu için pişman da değil. Adil bir korkunun huzuruyla korkuyor. Elinden düşürüyor elmayı.

“İsırdı! Bir daha ısırdı! Bir daha ısırdı!”

Elma yerde.

“Kim Erik, kim ısırıldı?”

Yanıt yok.

Bess eğilip elmayı yerden alıyor. Erik gibi iki parmağıyla değil. Avucuna alıyor. Elmanın ıslaklığı, suyu, şekeri, ısırığının izleri avucunda.

Margarita kızgın. Gereksiz kargaşa yarattığımı düşünüyor. “Şurada hafif hafif oynasaydın oyunu, iki fincan kıpırdatmakla yetinseydin uzun uzun takılırlardı. Dinlerdin ederdin, hasret giderirdin, ne diye arıza çıkardın şimdi sanki!”

Ben de kızıyorum. Bir şeylere, tam neye kızdığım net değil. “Bensiz bir yere gitmiyorsunuz!” diye bağıyorum boğuk. Margarita susuyor. O duydu. “Nasil yani?” derken sesi kaygılı.

Arabalarına doğru yürürlerken, Bess ile Erik, elmanın içindeki beni de götürüyorlar çoktan.

Eve beraberlerinde ruhla dönenler diye bir şey yok tabii normalde.

Bilmem. İnatçılığım da tutmuş olabilir. Buraya kadar beni getirdiniz. Margarita'nın kanalından ileri geri geçmek dünyanın en zahmetsiz şeyi mi sanıyorsunuz. Gelirsem tam gelirim, çağırdıysanız çağırmanın bir bedeli var. Benim adım da Cecilia'ysa, ben çağırıldıysam, geldiysen kalırım, bir de güzel ağırlandırm. Öyle bedava ruh çağırılmak yok.

Evet, ağırlandırmak istiyorum.

“Neden sadece fincanları kıpırdatmadın ki sanki?” diyor Margarita'nın uzakta, giderek daha geride kalan sesi.

Erik, tam çıkarken, girişte, komodinin üzerinde duran ejderha kuyruğu biçimli kâseye bir 50 lira daha bırakıyor çıkarıp. Neden? Ezbere bir hareket mi? O ısırığı elindeki elmada hissettiği için mi? Her ne yaşadılarsa ona bir bahşış gerektiğini düşündüğü için mi?

Margarita, ağzı kalabalık, küfürbaz, askılı elbisesi ile ev içinde sürekli terleyen, göğüs dekoltesi sabit, mobil-

yaları gotiğe çalan, odalarının arasına tül perdeler asmış, muhabbeti seven, başlatacağı seansları bir türlü başlatmayan, pembe mor damalı ojelerini sergilemekten hoşlanan, çağırıldığı ruhlar geldi diye bırakın heyecanlanmayı veya heyecanlanmış gibi yapmayı aksine aldırışsızlığını koruyan, odadaki tütsüleri müşterilerine “kimse yabancılık hissetmesin, tütsüler ve loşluk da burada” diye tanıtan, laf lafı açar prensibine sadık, illa ki kahve ikram eden, gelip giden ruhları görmezden gelip sohbeti koyultmaya çalışan, müşterilerin panikle kaçma ihtimalini bildiğinden ücreti peşin alan ama “gelecekte ve geçmişten korkmayı bilecek yaştıysanız çıkarken bahşiş bırakabilirsiniz” diyerek de ejderha kuyruğu biçimli girişe bıraktığı bir kâseyi baştan işaret eden bir medyum olarak gözücuyla görüyor Erik’in bıraktığı 50 lirayı. Ben peşlerinden gittiğim içinse tedirgin. Kanalında hırpalanmaya yol açabilir bu durum. Adı çıkabilir, her şey bir yana. “Çabuk dön,” diye sesleniyor bana. “Çok kalma sakın. Kanal hırpalanmaya başlayacak birazdan.”

Telaş etme. Hemen telaş etme Margarita.

Margarita seanslarında hiçbir şey için sorumluluk almaz. Hiçbir şey vaat etmez. Ne ruh çağırarak isteyenlere ne de ruhlara. O sadece aracıdır, oradadır. Beni çağırmasının tek sebebi şans eseri kızımın tam da ona gidip beni istemiş olması. Hepsi bu. Şimdi kaşlarını kaldırması normal. Şimdi, yani tam da ben iki ısırığı alınmış elmanın içinde Bess’lerin arabasına binerken.

Haldır huldur bindiler arabaya.

Kemerleri takmadıkları için öten alarına aldırmadan arabayı bir an evvel kaldırmaya çalışıyordu Bess. Damat kemerlerini takmıştı çoktan. Bess ne anahtarı çevirirken ne de direksiyonu eline alırken avucundan beni, yani iki ısırıklı elmayı bıraktı.

Alarm ötüp duruyor.

Elmadan çıktım ve Bess’in kemerini takıverdim.

Donakaldılar. Bess bir an evvel fırlayıp gitmek paniğiyle daha da gerildi, gaza bastı kontrolsüz, bir arkadaki arabayı dürttü bir ötekini dürttü ve fırladı otoparktan.

Erik büyümüş gözlerle Bess'e bakmaktaydı.

“Bess ne oldu biraz önce?”

“Evet,” dedi Bess.

Bunu ben de anlamadım. Şoka falan mı girdi. Arka koltuğa geçtim. Arka koltukta emniyet kemerini taktım hınzırca.

Sesi duyup ikisi de arkaya döndü ve görünmez cisimimi deyim yerindeyse “gördüler”. Emniyet kemerinin halinden orada bir görünmez ama cisimli varlık olabileceği ihtimali akıyordu. Her şeyin göz yanılması olduğunu da düşünebilirdi Erik. Öyle yapmadı. “Galiba annen arabada,” dedi. “Galiba bizimle gelmeye karar verdi.”

Bess'ten ses yok ve arabayı sürmeye devam ediyor.

“Orada olay çıkarmasaydın böyle olmazdı. Acaba bir kenara çekip dursan ve annenle konuşsan mı? Ben sizi rahatsız etmem.”

Bess konuşmadı. Konuşmadan ve sertçe şehrin sokaklarına daldı arabayla. Keskin kornaya basa basa gidiyorduk. Hiçbir şey söylemedi. Ne olacak şimdi diye aynı anda aklımızdan geçirdik damatla. Ve aynı anda dönüp birbirimize baktık, damat bunu göremediye de.

Otobanda giderken Bess pencereyi açtı ve elmayı refüjlerin arkasındaki lalelere doğru fırlattı.

Arkama yaslandım. İşimiz var, diye fısıldadık damatla gene aynı anda içimizden.

Cecilia'nın ruhu kızı Bess'lerin evinde uyum sorunları yaşıyor

Birkaç gün içinde neredeyse bir aile düzenimiz bile oluşmuştu evde diyebilirim. Beni ikide bir küstürüyordu Bess sözgelimi.

Yakın arkadaşlarına beni “göstermek” istiyordu. O ya da bu şekilde. Sonra da şöyle bahsediyordu: “O kadar sık küsüyor ki bu heves sık sık kursağımda kalıyor. Zaten “ruh göstermek” kolay bir iş değil, bir de bu haller. Sürekli trip.”

İşte böyle, bizim bu evde küsmemize bile tahammül yok. Her an hizmetine koşmalıyız. 40 yıllık hizmetimiz yetmediği için.

Aynı arkadaşlarına, “Annemin ruhuyla yaşanacak olumsuz hiçbir âna tahammül edemediğim için evde koşturup duruyorum. Tolere edemiyorum herhangi bir olumsuzluğu,” da diyordu.

Çocuklara karşı da biraz sinirli ve tahammülsüz olmuştu. Sürekli ellerini yıkamalarını söylüyor, giydiklerini beğenmiyor, oturup kalkmalarını yadırgıyor, konuşmalarını ağızlarına tıkıyordu.

Tam üç çocukları var. İkisi ikiz. İkizler kız. Ve bir ağabey.

Bess’in benimle konuşma denemeleri her zaman çok otoriter. Masaya oturur ve, “Anne iki dakika karşıma geçermisin lütfen,” diye neredeyse bağıarak evin boşluğuna seslenir. Karşısına oturduğumu farz eder ve konuşmaya başlar. Kendinden eminliği bu seviyededir. “Geldin di mi?” demez. Çağırdı ya hanımefendi, bitti. Hiç de gösterdiği yere oturmadım şimdiye kadar. Etrafında uçuşarak dinlemeyi sevdim genelde bu tip durumlarda. Ama yorulup masaya girdiğim ve uzanarak dinlediğim de oldu. Bess’i dinlemek her zaman yorucu. Zamandan sonra bile.

Eve tıklıp kaldığım için sınırlarımın bozulduğunu söyledi. Kendi sınırlarının değil, dikkat, benim sınırlarımın. Neden gezmeye gitmiyorduk. Buraya arabayla gelebildiğime göre gene arabaya binip onlarla gezebilirdim. Neden evin bekçisiymiş gibi davranıyordum. Bir manası yoktu bunun. Bu evle bir duygusal bağım da olamazdı, ben öldükten sonra taşınmışlardı buraya. Saçmalıktı.

Bir annenin ruh çağırma seansında gelen
ama geri gitmeyen ruhunun açtığı yaralar.
Hayalî seçmenlerin gündelik hayatları.
Kentsel dönüşümün ev içlerine kararlı girişi.
Parasını alamadıkça belaya bulaşan sıvacılar.
Ara sokaklarda kusarken ağlayan gençler.
Her yenilgide bir daha aşka inanan âşıklar.
Moldovalı göçmenin evinde telefonunu unutan hırsızın öfkesi.
Pek çok incitici sevişme ve bin bir başka insanlık durumu.

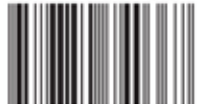
Süreyya Evren, Türkçe edebiyatın en şaşırtıcı ve çalışkan sihirbazlarından biri. *Eysel Dönüşüm (Toplu Öyküler 1990-2019)*, onun kaleminden çıkmış sayısız tavşan barındırıyor.

#ironi #postmodernizm #cinsellik #oyun #anlatıteknikleri

 can öykü

☞ canyayinlari.com ✈ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-4036-7

9 789750 740367